

≡ Eesti
≡ Kontsert

A portrait of Paavo Järvi, a middle-aged man with a shaved head, wearing a dark blue button-down shirt. He is looking directly at the camera with a neutral expression. The background is a solid, light blue color. The lighting is soft, highlighting his face and the texture of his shirt.

Paavo Järvi

Eesti Festivaliorkester

Sol Gabetta tšello, Argentiina

admirals

Eesti Kontserdi
hooaja peatoetaja

**Ole oma
finantsmaailma
dirigent!**

admirals.com

K 17. JAANUAR 2024 19.00 Estonia kontserdisaal

Eesti Festivaliorkester

Sol Gabetta tšello, Argentiina

Dirigent **Paavo Järvi**

Antonín Dvořák (1841–1904)

Tšellokontsert h-moll op. 104 (1895) 50'

- *Allegro*
- *Adagio ma non troppo*
- *Finale. Allegro moderato*

VAHEAEG

Pjotr Tšaikovski (1840–1893)

Sümfoonia nr 1 g-moll op. 13 („Talveunelmad“, 1866) 45'

- *Allegro tranquillo* („Unelmad talvisel teel“)
- *Adagio cantabile ma non tanto* („Sünge maa, udune maa“)
- *Scherzo: Allegro scherzando giocoso*
- *Finale: Andante lugubre*

Romantismiaja muusika kaks suurkuju **Pjotr Tšaikovski** (1840–1893) ja **Antonín Dvořák** (1841–1904) sündisid umbes aastase vahega ning jätsid endast mõlemad jälje säravate orkestri- ja lavateoste loojana ning meloodiameistrina. Omavahel said nad tuttavaks 1888. aasta alguses Tšaikovski visiidi ajal Prahasse, kus ta dirigeeris kaht kontserti oma helitöödest. Külalise auks korraldas Tšehhi kunstnike ühendus Umělecká beseda eriprogrammi, mille raames tuli ettekandele ka Dvořáki klaverikvintett A-duur op. 81. Järgmisel päeval kutsus Dvořák Tšaikovski oma koju lõunale. Heliloojad vahetasid oma teoste partituure – Tšaikovski andis süüdi nr 3, Dvořák aga 7. sümfoonia. Tšaikovski külastas Prahat uuesti sama aasta novembris ja detsembris, mil ta juhatas Rahvusteatri oma ooperi „Jevgeni Onegin“ esimest lavastust väljaspool Venemaad. Sündmusel viibinud Dvořákile jättis teos sügava mulje: „Ükski Teie kompositsioonidest pole valmistanud mulle nii suurt naudingut nagu „Onegin“, kirjutas ta ooperi autorile (kiri Tšaikovskile 02.01.1889). Sama visiidi ajal osales Tšaikovski Dvořáki 7. sümfoonia proovides ning oli sellest vaimustunud. 1890. aasta märtsis-aprillis reisis Dvořák Tšaikovski kutsel Venemaale, kus ta juhatas oma teoseid. Paraku nad ei kohtunud, kuna Tšaikovski viibis sel ajal Itaalias. Kahe meistri omavahelisest korrespondentsist on säilinud kolm

Tšaikovski kirja Dvořákile ja üks Dvořáki kiri Tšaikovskile.

„Ärge uskuge neid, kes püüavad teid veenda, et komponeerimine on pelgalt külm intellektiharjutus. Ainus muusika, mis suudab meid liigutada ja puudutada, on see, mis voolab välja helilooja hingesusgavusest.“ – Pjotr Tšaikovski

Pjotr Tšaikovski tundeküllane ja kaunikõlaline looming, mis ulatub suurejoonelistest ooperitest, ballettidest ja orkestriteostest intiimsete romansside ja võluvate klaveripaladeni, on tõstnud ta maailma ühe armastatuima klassikalise muusika helilooja positsioonile.

Saanud Peterburi konservatooriumis Anton Rubinsteini käe all komponistihariduse, tegutses Tšaikovski pärast kooli lõpetamist mõnda aega muusikateooria- ja harmooniaõpetajana vastavatud Moskva konservatooriumis, kuhu teda kutsus tööle Anton Rubinsteini vend – pianist, dirigent ja pedagoog Nikolai Rubinstein. Moskvasse õpetama asudes alustas noor helilooja tööd oma esimese suurteosega, **1. sümfooniaga g-moll op. 13**, millele ta andis pealkirjaks „**Talveunelmad**“. Töö kulges läbi suurte raskuste, millele viitavad ka sellest perioodist koju saadetud kirjad. Helilooja vend Modest on väitnud, et see sümfoonia nõudis Tšaikovskilt rohkem tööd

ja kannatusi kui ükski teine teos. Sümfoonia loomeprotsess muutis noore komponisti ülimalt närviliseks ja põhjustas talle unehäireid, nii et ta oli lõpuks sunnitud arsti poole pöörduma. Viimane seletas, et ta patsient olevat vaid sammu kaugusel hullumeelsusest. Rahu ja loobumine öisest tööst mõjusid siiski nii kosutavalt, et Tšaikovski võis varsti jälle tööle asuda.

Lõpetanud 1. sümfoonia 1866. aasta augustis, näitas helilooja oma oopust ka endistele professoritele Peterburi konservatooriumist, lootes neilt heakskiitu leida. Viimased olid teose suhtes kriitilised, mistõttu tegi autor sümfooniast enne aasta lõppu teise versiooni. Ikka veel rahuolematu, redigeeris ta teost ka 1874. aastal.

Esimese sümfoonia esiettekanne toimus edukalt 1868. aastal Moskvast teose pühendusesaaja Nikolai Rubinsteini dirigeerimisel ning 1883. aastal jõudis publiku ette sümfoonia lõplik versioon saksa dirigendi Max Erdmannsdörferi juhatusel.

Lüürilise ja eeleegilise karakteriga 1. sümfoonia läheneb oma piltliku väljendusviisiga Tšaikovski balletipartituuridele. Lisaks sümfoonia programmilisele nimetusele kannavad alapealkirju ka kaks esimest osa: „Unelmad talvisel teel“ ja „Sünge maa, udune maa“. Näinud kunstinäitusel maali talvisest maastikust, kirjutas Tšaikovski oma

metseenile Nadežda von Meckile: „See pilt näib illustreerivat täpselt sümfoonia esimese osa ideed.“ Teises osas kasutab helilooja teemat oma õpinguajal loodud avamängust „Äike“, kolmandas osas muusikalist materjali hiljutisest klaverisonaadist cis-moll (1865) ning finaali aluseks võtab ta vene rahvaviisi.

Vaatamata 1. sümfoonia vaevalisele sünnile jäi see kompositsioon autorile väga südamelähedaseks. 15. aprillil 1886 kirjutas Tšaikovski oma kirjastajale Peeter Jürgensonile: „Mulle meeldib see sümfoonia väga ja mul on sügavalt kahju, et ta astus ellu niivõrd õnnetul viisil.“ 1883. aastal tunnistas ta Nadežda von Meckile: „Kuigi see sümfoonia on mitmeski mõttes ebaküps, on see oma põhiolemuselt parem ja rikkalikuma sisuga kui paljudki mu küpsed teosed.“

„Muusika on sild, mis ühendab minevikku tulevikuga, olevikku igavikuga.“ – Antonín Dvořák

Antonín Dvořák oli 19. sajandi tšehhi rahvusliku muusikaliikumise võtmefiguur. Ta omandas hariduse Praha konservatooriumi juures asuvas orelikoolis ning alustas muusikuteed viiuli-, vioola- ja orelimängijana, pühendudes seejärel heliloomingule. Tema kaalukaim panus kuulub orkestrimuusika valdkonda, kuid ta on loonud ka suurepäraseid kammerteoseid, vokaalmuusikat

ja oopereid. Dvořáki käekirja iseloomustab süntees klassitsismist ja romantismist; oluliseks inspiratsiooniallikaks on olnud talle tšehhi rahvamuusika ja tema kaasmaalase Bedřich Smetana patriootiline looming. Samuti nagu tema põlvkonnakaaslane Tšaikovski, oskas ta ühendada rahvaliku pärandi oma eelkäijate Beethoveni ja Brahmsi sümfoonilise tehnikaga.

Tänu sellele, et Dvořák oli teinud endale nime kui helilooja, kes huvitub rahvuslikust traditsioonist, sai ta kutse Ameerikasse, et asuda juhtima vastavatud New Yorgi rahvuslikku konservatooriumi. Õppeasutuse rajaja Jeannette Thurber oli veendunud, et Dvořáki-taoline rahvuslikult meelestatud helilooja innustab ka ameerika noori komponiste oma traditsiooni leidma. Dvořák võttis pakkumise vastu ja sõitis 1892. aasta septembris New Yorki, kus ta tegutses konservatooriumi direktori ametikohal kuni 1895. aastani.

Ameerikas viibides lõi Dvořák mitmed olulised teosed, sealhulgas oma kõige tuntumaks saanud sümfoonia „Uuest maailmast“ ning **tšellokontserdi h-moll op. 104**. Kontserdi tellis tšehhi tšellist Hanuš Wihan, kes tegi kogu teose loomise vältel Dvořákile ettekirjutusi, kuidas seda peaks komponeerima. Tema pidev sekkumine viis niikaugemale, et Dvořák hoiatas oma kirjastajat Simrocki Wihani soovitude eest, paludes tal trükkida teos siiski

sellisel kujul, nagu tema ise seda on mõelnud. Tšellokontserdi pühendus kuulub küll Wihanile, kuid teose esmaesitamise au sai osaks Leo Sternile Dvořáki enda dirigeerimisel.

Kui Brahms nägi Dvořáki tšellokontserdi partituuri, olevat ta imetledes öelnud: „Kui ma oleksin teadnud, et sellist kontserti saab niimoodi kirjutada, oleksin samasuguse juba aastaid tagasi teinud.“ Dvořák, kes oli ise orkestris vioolat mänginud, oskas hinnata tehnilisi raskusi sooloinstrumendile kirjutamisel. Ta kasutab tšellot sageli keskmises ja ülemises registris, kus see on paremini üle orkestri kuuldav. Suure meloodiameistrina paneb ta tšello laulma parimal võimalikul moel. „Meloodia on imeline asi. See võib puudutada hinge viisil, mida sõnad ei suuda,“ on öelnud Dvořák.

Evelin Kõrvits

Argentiina tsellisti **Sol Gabetta** viimane hooaeg tõi kaasa residentuuri Prantsuse Raadio, Dresdeni Riigikapelli ja Bambergi Sümfooniaorkestri juures ning BBC Promsi kontserdid Jaapanis koos BBC Sümfooniaorkestriga. Teiste tipphetkede hulka kuulusid esinemised Berliini Riigikapelli ja Edward Gardneriga, Bambergi Sümfooniaorkestri ja Jakub Hrušaga, kontserdid Concertgebouw orkestriga ja Euroopa-turnee Oslo Filharmoonikutega (mõlemad Klaus Mäkelä juhatusel), suur ringreis Bremeni Saksa Kammerfilharmoonikute ja Paavo Järviga ning etteasted viiuldaja Patricia Kopatchinskajaga. Olles innukas uute tselloteoste tellija, tegi Sol Gabetta Prantsuse Raadios spetsiaalselt talle loodud Francisco Colli tsellokontserdi maailma esiettekande. Täiendavalt esines Sol Gabetta Berliini Saksa Sümfooniaorkestri ja Pariisi Orkestriga.

Sol Gabetta on oodatud külalisesineja mainekatel festivalidel: ta on olnud Luzerni Festivali peaesineja, astudes üles Viini Filharmoonikute ja Franz Welsler-Mösti, Mahleri Kammerorkestri ja François-Xavier Rothi ning Londoni Filharmooniaorkestri ees Marin Alsopi juhatusel. Ta jätkab inspiratsiooni ammutamist muusikalistest kohtumistest Solsbergi Festivalil, mis toimub tema pühendunud kunstilise juhtimise all.

Sol Gabetta
Foto: Julia Wesely

Gabetta tegevuse keskmes on kammermuusika, mida näitlikustavad trio etteasted koos Isabelle Fausti ja Alexander Melnikoviga Saksamaal ja Austrias, turnee pikaajalise kontserdipartneri Bertrand Chamayouga läbi Itaalia, Prantsusmaa ja Austria ning esinemised Kristian Bezuidenhouti ja Francesco Piemontesiga Menuhini festivalil Gstaadis ja Schubertiaadil Schwarzenbergis. Kammermuusika esinemised on viinud ta New Yorgi Lincolni Keskusesse, Londoni Wigmore Halli, Luzerni, Verbier', Salzburgi, Schwetzingeni ja Rheingau festivalidele ning Beethovenfestile Bonnisis.

Erakordsete muusikaliste saavutuste eest tunnustati Sol Gabetta eelmise hooaja alguses Euroopa Kultuuripreemiaga pidulikult galakontserdil, kus sama preemiaga pärjati ka Paavo Järvit ja Zürichi Tonhalle-orkestrit. Seda auhinda jagatakse alates 2012. aastast isikutele ja asutustele, kes oma loovuse ja visiooniga on andnud väärtusliku panuse Euroopa kultuuriellu. Sol Gabetta on pälvinud ka Herbert von Karajani preemia Salzburgi Lihavõttefestivalil (2018), kus ta soleeris Dresdeni Riigikapelli ees Christian Thielemanni juhatusel. 2019. aastal omistati talle OPUS Klassik aasta instrumentalisti preemia Schumanni tsellokontserdi tõlgenduse eest; ECHO Klassik on tunnustanud tema saavutusi aastatel 2007, 2009, 2011, 2013 ja 2016. Grammy auhinna nominendina pälvis Gabetta 2010. aastal Gramophone'i noore artisti aastapreemia, 2012. aastal noorte muusikaorganisatsiooni Jeunesses Musicales preemia (Würth-Preis), samuti on ta saanud kiidusõnu Moskva Tšaikovski-konkursilt ja ARD muusikakonkursilt Münchenis.

Ta jätkab oma ulatusliku diskograafia täiendamise kaubamärgi all SONY Classical, kus tema viimaste üllitiste seas on Schumanni hilislooming ning Elgari ja Martinu tsellokontsertide kontsertsalvestis Berliini Filharmoonikutega Sir Simon Rattle'i ja Krzysztof Urbański dirigeerimisel. 2017. aastal käis

Gabetta koos Cecilia Bartoliga ulatuslikul ringreisil Euroopas, esitledes nende albumit „Dolce Duello“, mille andis välja Decca Classics.

Sol Gabetta mängib mitmel 18. sajandi alguse Itaalia meistripillil, sealhulgas Matteo Goffrilleri valmistatud tsellol (1730, Veneetsia), mille on tema kasutusse andnud Atelier Cels (Pariis) ja alates 2020. aastast Antonio Stradivari kuulsal tsellol Bonamy Dobree-Suggia (1717), mida laenutab talle lahkelt Stradivari Fond (Habisreutinger). Alates 2005. aastast õpetab Sol Gabetta Baseli Muusikaakadeemias.

Paavo Järvi asutas **Eesti Festivaliorkestri (EFO)** 2011. aastal, et orkestrit kujuneks Pärnu Muusikafestivali peaesineja. Tema ammune unistus – luua hoolikalt kokkupandud orkester, mis ühendab parimaid Eesti talente ja juhtivaid muusikuid üle kogu maailma – on pälvinud palju kiitust rahvusvahelises ajakirjanduses. „See on kindlasti üks parimaid orkestreid maailmas.“ (The Arts Desk, Suurbritannia) „Imetlusväärne energia ja virtuoossus.“ (Diapason, Prantsusmaa) „Seal pole egosid, vaid tõeliselt pühendunud inimesed, kes kuulevad ja teevad parimat muusikat.“ (El Pais, Hispaania) „Aasta-aastalt näeme ja kuuleme muusikuid, kes lähevad aina paremaks, nad avanevad ja kuulavad üksteist üha enam.“ (Die Welt, Saksamaa)

Eesti Festivaliorkester
Foto: Kaupo Kikkas

Need arvustused kirjeldavad hästi Paavo Järvi soovi – tuua kokku muusikud ja sõbrad ühte orkestrisse, millest kujuneb kogu festivali hing. „Hingestatus on see, mis seda orkestrit edasi viib,“ ütleb Järvi, „ja igal suvel on suur rõõm näha, kuidas suhted arenevad ja meie endi ning maailma talendid on üha enam kokku kasvanud.“

2018. aasta jaanuaris tegi Eesti Festivaliorkester oma esimese suurema Euroopa turnee ja andis koostöös firmaga Alpha Classics välja esikplaadi, millel kõlavad Šostakovitši 6. sümfoonia ja Sinfonietta. 2018. aasta suvel debüteeris orkester BBC Promsil ja Hamburgi Elbphilharmonie's, millele järgnes 2019. aasta kevadel esimene turnee Jaapanis. 2020. aastal andis Eesti Festivaliorkester välja oma teise CD kaubamärgi all Alpha Classics, mis oli pühendatud Erkki-Sven Tüüri 60 aasta juubeli puhul tema loomingule ning mis pälvis

samal aastal parima nüüdismuusika kuldplaadi tiitli prantsuse ajakirjalt Diapason.

2022. aastal esines orkester Lahtis Sibeliuse Festivalil, kust suunduti Lõuna-Korea ringreisile. Ka selle turnee kajastused olid ülivõrretes. Samal aastal ilmunud Eesti Festivaliorkestri kolmas CD „Estonian Premieres“ kuulutati Eesti Fonogrammitootjate Ühingu poolt aasta klassikaalbumiks.

Eesti Festivaliorkester esineb regulaarselt koos maailma juhtivate solistidega, nagu Lisa Batiashvili, Joshua Bell, Khatia Buniatishvili, Hilary Hahn, Elisabeth Leonskaja, Radu Lupu, Midori, Viktoria Mullova, Emmanuel Pahud, Lars Vogt ja mitmed teised.

Jaanuaris 2024 harjutab orkester armsaks saanud Pärnu kontserdimajas, et valmistuda järjekordseks turneeks, mis viib Saksamaale, Austriasse ja Šveitsi.

I viiul

Sharon Roffman
Benjamin Roskams
Rimma Benyumova
Eva Bindere
Sha Katsouris
Evgenia Pavlova
Artur Podlesny
Diana-Maria Turcu
Mikk Murdvee
Won-Ho Kim
Miina Järvi
Marta Madara Papāne
Kaija Lukas
Emilija Kortus
Liene Neija-Kalniņa
Triinu Piirsalu

II viiul

Emma Yoon
Brieuc Vourch
Marike Kruup
Egert Leinsaar
Zsuzsanna Szlávik
Birgit Katriin Born
Katariina Maria Kits
Anna Petry
Peeter Margus
Lisanne Altrov
Kristel Kiik
Aet Ratassepp
Mátyás Mézes
Fred Heinoja

Viola

Roman Spitzer
Elizaveta Zolotova
Sarina Zickgraf
Janeks Niklavičs
Karin Sarv
Sandra Klimaitė
Georg Katsouris
Mairit Mitt-Bronikowska
Pau Planell Molist
Johanna Vahermägi
Liina Žigurs
Peter Zelenka

Tšello

Benjamin Nyffenegger
Paul Suss
Dmitri Tsirin
Māra Botmane
Teet Järvi
Marius Järvi
Johannes Välja
Greta Ernesaks
Giovanni Crivelli
Maria Mutso

Kontrabass

José Moreira
Alexander Arai-Swale
Hayk Khachatryan
Emre Erşahin
Mati Lukk
Regina Udod
Oskari Hannula
Michele Bonfante

Flööt

Matvey Demin
Maarika Järvi
Maria Luisk

Oboe

Doğa Saçılık
Ingely Laiv-Järvi

Klarnet

Andrea Caputo
Taavi Orro

Fagott

Amy Harman
Peeter Sarapuu

Metsasarv

Ville Tapani Hiilivirta
Björn Olof Olsson
Jessica Hill
Jürnas Rähni

Trompet

Vladislav Lavrik
Indrek Vau

Tromboon

Espen Aareskjold
Andres Kontus
Johannes Kiik

Tuuba

Madis Vilgats

Löökpillid

Maarja Nuut
Heigo Rosin
Adam Jeffrey
Petri Piiparinen

Grammy auhinnaga pärjatud **Paavo Järvi** on laialdaselt tunnustatud kui üks tänapäeva silmapaistvamaid dirigente, kes teeb tihedat koostööd maailma parimate orkestritega. Ta on Zürichi Tonhalle-orkestri peadirigent, Bremeni Saksa Kammerfilharmoonikute kauaaegne kunstiline juht (alates 2004) ning Eesti Festivaliorkestri asutaja ja kunstiline juht.

Pärast esinemisi BBC Promsil, Bonni Beethovenfestil, Enescu festivalil ja Dvořáki-festivalil Prahhas avas Järvi oma viienda hooaja Zürichi Tonhalle-orkestri ees, jätkates Bruckneri sümfooniade juhatamist, nende seas 9. sümfoonia kolm ettekannet Grosse Tonhalles ning 8. sümfoonia plaadistus firmale Alpha Classics. Hooajal 2023/2024 alustab ta ka Mahleri sümfooniade esitamisega ning võtab ette suure turnee Lõuna-Koreasse ja Jaapanisse.

2024. aastal tähistab Paavo Järvi oma 20. aastapäeva Bremeni Saksa Kammerfilharmoonikute kunstilise juhi ametis. Selle kollektiiviga on ta esitanud ja salvestanud etaloniks saanud ettekandeid Beethoveni, Schumanni ja Brahmsi orkestrimuusikast. Nende viimane projekt oli pühendatud Haydni „Londoni sümfooniatele“, mida esitati orkestri residentuuri ajal Viini Kontserdimajas ning detsembris toimunud turneel Kölnis, Hamburgis ja Dublinis. Sel aastal süvenetakse Schuberti sümfooniatesse.

Paavo Järvi
Foto: Alberto Venzago

Iga hooaja lõpetab nädal täis esinemisi ja dirigeerimise meistrkursuseid Pärnu Muusikafestivalil, mille Paavo Järvi asutas 2011. aastal. Nii festivali kui ka selle resideeriva orkestri – Eesti Festivaliorkestri – edu on toonud kaasa hulga kõrgetasemelisi kutseid, sealhulgas esinemised Berliini Filharmoonias, Viini Kontserdimajas, BBC Promsil ja Hamburgi Elbphilharmonie saalis. Jaanuaris 2024 lähevad Järvi ja Eesti Festivaliorkester oma kolmandale ühisele Euroopa-turneele, andes kontserte Tallinnas, Dortmundis, Stuttgartis, Zürichis, Viinis ja Münchenis. Alpha Classics avaldas hiljuti nende neljanda albumi „KRATT“, millel kõlavad Tubina, Lutostawski ja Bacewicz teosed.

Oma põhitöö kõrvalt juhatab Järvi ülimalt nõutud külalisdirigendina regulaarselt orkestreid, nagu Berliini Filharmoonikud, Kuninglik Concertgebouw-orkester, Filharmooniaorkester (London) ja New Yorgi Filharmoonikud. Sel hooajal seisab ta orkestrite ees, nagu Chicago Sümfooniaorkester, Philadelphia Orkester, Orchestra dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia, Budapesti Festivaliorkester ning Müncheneri ja Hongkongi Filharmoonikud. Jätkuvalt naudib ta tihedat koostööd orkestritega, kelle juures ta on varem muusikalise juhina tegutsenud, nende seas Pariisi Orkester, Frankfurdi Raadio Sümfooniaorkester ja Tōkyō NHK Sümfooniaorkester.

2019. aastal omistati Paavo Järville Saksamaal Opus Klassiku aasta dirigendi tiitel ning samal aastal pälvis ta Rheingau muusikapreemia oma kunstilise panuse eest koos Bremeni Saksa Kammerfilharmoonikutega Saksamaa orkestri- ja kultuurimaastikul. Teiste tunnustuste hulka kuuluvad Grammy auhind Sibeliuse kantaatide salvestise eest koos Eesti Riikliku Sümfooniaorkestriga, aasta artisti tiitel ajakirjadelt Gramophone (Suurbritannia) ja Diapason (Prantsusmaa) 2015. aastal ning aunimetus Commandeur de L'Ordre des Arts et des Lettres (Kunsti ja Kirjanduse Ordu komandör) Prantsuse kultuuriministeeriumilt panuse eest Prantsusmaa muusikaellu. 2015. aastal omistati talle Sibeliuse medal tunnustuseks soome helilooja muusika laiema avalikkuse ette toomise eest ning 2012. aastal pärjati teda Hindemithi preemiaga. 2013. aastal autasustas Eesti Vabariigi president Paavo Järvit kui eesti kultuuri pühendunud toetajat Valgetähe III klassi teenetemärgiga.

Eesti Kontsert: produtsent Maarit Kangron, assistent Gerde Kadi Kuusk

Eesti Kontsert

EESTI KONTSERDI
HOOAJA LÕPPKONTSERT

Julia Fischer

viiul, Saksamaa

Academy of St Martin in the Fields

kammerorkester, Ühendkuningriigid

*Mozart. Sümfoonia nr 29 ja 40
Beethoven. Romansid viiulile ja orkestrile*

K 8. MAI 19.00
Estonia kontserdisaal

Piletid: Piletilevi | Eesti Kontserdi kassad

eestikontsert.ee

HOOAJA
PEATOETAJA

admirals

LIVIKO
— anno 1898 —

AUTOPARTNER

OLEREX

SORAINEN

